

PRÍPAD OPIČIEHO VRAHA
SPEJE K NEČAKANÉMU ROZUZLENIU

J. D. BARKER

ŠIEŠTE
DIETĀ

OD AUTORA BESTSELLEROV ŠTVRTÁ OPICA A PIATA OBEŤ

Lindeni

Šieste dieťa

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

J. D. Barker

Šieste dieťa – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

ŠIEŠTĖ DIETĀ

ŠIEŠTE DIĒŅĀ

J. D. BARKER

Preložila Miriam Ghaniová

Ljndeni

Venujem pravde.

Vítajte v poslednej šou.
Dúfam, že všetci máte vhodné oblečenie.

– *Sign of the Times*, HARRY STYLES

Otec, čo si mi ešte nechal?
Otec, čo by si mi ešte nechal?

– *Another Brick in the Wall*, PINK FLOYD

1

Tray

Deň piaty • 5.19

„Hej, ty sráč, pripadá ti to tu ako zasraná nocľaháreň?“ Hlas znel chrapľavo. V túto hodinu to musel byť policajt, ochrankár alebo možno len nahnevaný majiteľ domu. Nech to bol ktokoľvek, Tray Stoufferová sa v záhyboch zatuchnutej prikrývky ani nepohla. Niekedy, keď ste ticho a nehýbate sa, odídu. Niekedy sa začnú nudiť.

Pocítila kopanec topánkou, potom znova, rýchlo a tvrdo. Priamy zásah do brucha. Tray chcela zakričať, chytiť tú nohu a brániť sa. No neurobila to, namiesto toho ďalej zostala úplne nehybne ležať.

„Dočerta, rozprávam sa s tebou!“

Nasledoval ďalší kopanec, silnejší ako ten predchádzajúci, priamo do rebier. Tray zachrčala, nemohla si pomôcť, a pevnejšie si pritiahla prikrývku.

„Máš vôbec predstavu, čo ty a tvoji kamaráti robíte s predajnou hodnotou v tejto oblasti, keď tu takto kempujete? Vystrašili ste deti na smrť. Starší ľudia nechcú vyjsť z domu. Nemali by šliapať po takom odpade, ako si ty, aby sa dostali do obchodu.“

Tak teda je to majiteľ domu.

Tray to už všetko počula.

„Vieš, čo ja robím o piatej ráno, keď tu ty chrníš? Rovno pred našim domom? Práve som skončil desaťhodinovú šichtu v Delphininej

pekárni. Predtým som odrobil dvanásť hodín v noci v kuchyni. Musím sa tam vrátiť o desať hodín. Robím to, aby som zaplatil nájomné za tento dom. Robím to, aby som vyžil. Nikdy ma nikto neuvidí žiť na ulici ako teba, ty lenivý hajzel. Nájdi si prácu, doriti! Urob niečo pre seba!“

V štrnástich rokoch sa nedá zohnať žiadna práca. Nie legálne. Nie bez súhlasu rodičov, a ten nikdy nedostane.

Tray sa pripravila na ďalší kopanec.

Namiesto toho muž schmatol prikrývku, strhol ju z nej a odhodil nabok. Prikrývka dopadla do kaluže z blata a roztopeného snehu na úpätí schodov.

Tray sa zachvela, skrčila sa, pripravená na ďalší úder.

„Hej, ty si baba? Si len dieťa,“ povedal muž a zlosť z jeho hlasu zrazu vyprchala. „Je mi to ľúto. Ako sa voláš?“

„Tracy,“ odvetila. „Väčšina ľudí ma volá Tray.“ Tie slová oľutovala v okamihu, keď jej vyšli z úst. Vedela, čo sa stane, vždy keď sa s niektorým z nich rozprávala. Najlepšie bolo držať jazyk za zubami a zostať neviditeľná.

Muž si kľakol, z ľavej ruky mu viselo papierové vrečko. Nebol starý, možno mal medzi dvadsiatkou a tridsiatkou. Ťažký kabát. Hnedé vlasy schované pod tmavomodrou čiapkou. Orieskové oči. Čokoľvek bolo v tom vrecku, chutne to voňalo.

Pristihol ju, ako sa naň pozerá. „Tray, volám sa Emmitt. Si hladná?“

Prikývla. Vedela, že aj to je chyba. Ale bola hladná. Veľmi hladná.

Siahol do papierového vrečka a vytiahol malý bochník chleba. Z jeho chrumkavého povrchu sa v ľadovom chicagskom vzduchu vznášala para a Tray na chvíľu zabudla na vietor, ktorý sa valil od jazera a zavýjal v ulici.

V žalúdku jej zaškvrkalo dosť hlasno na to, aby to obaja počuli. Emmitt odtrhol kúsok chleba a podal jej ho. Zhltna ho na dva hltý, sotva sa ho snažila prežúvať. Pravdepodobne najlepší chlieb, aký kedy jedla.

„Chceš ešte?“

Tray prikývla, hoci vedela, že by nemala.

Emmitt vydýchol. Vystrel ruku a bočnou stranou ukazováka ju pohladil po líci. Prešiel jej od tváre ku krku a vložil pod golier svetra. „Prečo nejdeš so mnou dovnútra? Môžeš si dať toľko chleba, koľko len chceš. Mám aj ďalšie jedlo. Teplú sprchu. Pohodnú posteľ. Ja...“

Tray oboma rukami udukla muža do ramien. Neisto zabalansoval, kľáčiac na jednom kolene. Nebol pripravený na úder. Prevrátil sa dozadu, vrečko mu vypadlo z rúk a hlavou narazil do kovového zábradlia schodiska domu.

„Ty malá mrcha!“ zakričal.

Skôr než sa stihol postaviť, Tray bola na nohách. Schmatla papierové vrečko, vzala si batoh a zbehla päť schodov. Zobrala deku a vyštartovala po Mercer Street. Nechcel ju naháňať; robili to len zriedka, ale niekedy...

„Drž sa odtiaľto čo najďalej, dočerta! Ak ňa ešte raz chytím, zavolám policajtov!“

Keď Tray predsa len riskla pohľad späť, Emmitt už stál, zbieral si veci a tlačil sa cez dvere do domu. Aj z tejto vzdialenosti si predstavovala, ako cíti teplo vnútornej chodby.

Nespomalila, kým sa nedostala k bráne cintorína Rose Hill. V túto hodinu bola zamknutá, ale ona bola štíhla a o chvíľu sa už pretlačila cez kované mreže na druhú stranu, pričom za sebou ťahala batoh a prikrývku.

V Chicagu bolo množstvo útulkov, ale ona sa touto cestou vydala už dávno. V túto hodinu boli zamknuté. Všetky zatvárali medzi siedmou večer a polnocou a potom vás už do žiadneho nepustili. Aj keby boli otvorené, bolo by to jedno. Boli plné. Niekedy sa rady začínali tvoriť už na poludnie a nikdy nebolo dosť miesta. Okrem toho sa Tray cítila bezpečnejšie na ulici. Všade boli podobní „Emmittovia“, najmä v útulkoch, a jediné, čo bolo horšie ako natrafiť na úchyľu na povale nejakej budovy alebo v uličke chránenej pred vetrom, bolo byť zamknutá v útulku s jedným z nich. Niekedy aj s viacerými. Väčšinou mali tendenciu držať sa pohromade a loviť vo svorkách.

Tray sa na cintoríne nebála. Po dvoch rokoch na ulici už na všetkých aspoň raz prespala. Rose Hill patrila k jej obľúbeným kvôli

hrobkám. Na rozdiel od Oakwoodu alebo Gracelandu sa hrobky na Rose Hill na noc nezamykali. A hoci tam bolo niekoľko strážcov, v chladnú noc, ako bola táto, sedeli v kancelárii a hrali karty, pozerali televíziu alebo dokonca spali. Videla ich cez okná.

Ponáhľala sa po čerstvom snehu po Tranquility Lane. O stopy za sebou sa príliš nestarala, vedela, že o tie sa postará vietor. Nebol však dôvod riskovať, takže keď sa dostala na vrchol kopca, namiesto toho, aby odbočila doľava na Bliss Road, prešla Tranquility Lane a zamierila do malého lesíka, ktorý sa tiahol popri Bliss Road.

Hoci tam nebolo žiadne osvetlenie, mesiac bol takmer v splne, a keď sa na obzore objavilo zrkadliace sa jazierko, Tray sa musela zastaviť a pozrieť sa naň. Pod tenkou vrstvou čerstvého snehu sa leskla ľadová hladina. Pozdĺž okraja vody sa tiahli mramorové schody, medzi nimi stáli kamenné lavičky. Bolo to také pokojné miesto, také tiché.

Tray najprv nevidela dievča kľačiace pri vode, otočené tvárou preč. Dlhé svetlé vlasy mu splývali po chrbte. Dievčina vyzerala ako jedna zo sôch, nehybná, otočená k jazierku. Jej pokožka bola taká bledá, takmer biela, bezfarebná ako jej biele šaty. Na bosých nohách nemala topánky, nemala ani kabát, len biele šaty z takého tenkého materiálu, že boli takmer priesvitné. Ruky mala zopnuté na prsiach, akoby sa strácala v modlitbe, hlavu naklonenú na jednu stranu.

Tray neprehovorila, ale priblížila sa k nej, dosť blízko na to, aby si uvedomila, že tenká vrstva snehu, ktorá pokrývala všetko ostatné, pokrýva aj to dievča. Až keď ho obišla z boku, uvedomila si, že to vôbec nie je dievča, ale žena. Jej ostrú belosť prerušovala tenká červená čiara, ktorá sa jej tiahla spod vlasov po boku tváre. Ďalšiu čiaru mala pri ľavom oku ako prúd červených slz, a tretia jej viedla z kútika úst – tá jej maľovala pery najjasnejšou ružovou.

Niečo mala napísané na čele.

Počkať, nie napísané.

Pri kolenách, ktoré mala položené v snehu, ležal strieborný servírovací podnos. Taký, aký by ste mohli nájsť na luxusnom stole,

v drahej reštaurácii, na mieste, o ktorom Tray už aj v štrnástich vedela, že ho nikdy v živote neuvidí, iba v televízii alebo vo filmoch.

Na podnose boli tri malé biele škatuľky. Každá bola pevne previazaná čiernou stuhou.

Za škatuľkami bola opretá kartónová ceduľka, podobná tým, ktoré nosila aj Tray, aby si vyžobrala peniaze na jedlo. Lenže tieto tri konkrétne slová nikdy predtým nepoužila. Na nápise jednoducho stálo:

OTČE, ODPUSŤ MI

Tray urobila jedinú vec, ktorú mohla. Rozbehla sa preč.

2

Poole

Deň piaty • 5.28

Ahoj Sam,

viem si predstaviť, že si zmätený.

Uvedomujem si, že máš otázky.

Ja viem, aj ja som ich mal. Aj mám.

Otázky sú základom poznania, učenia, objavovania a znovobjavovania. Zvedavá myseľ nemá vonkajšie múry. Zvedavá myseľ je sklad s neobmedzenou rozlohou, pamäťový palác s nekonečným počtom izieb a poschodí a pekných lesklých vecí. Niekedy však myseľ utrpí škodu, múr sa rozpadne, pamäťový palác potrebuje rekonštrukciu, miestnosti sú v hroznom stave. Obávam sa, že Tvoja myseľ patrí do tej druhej kategórie. Fotografie okolo Teba, denníky, to sú kľúče, ktoré Ti pomôžu vyhrabať sa z trosiek, pri prestavbe.

Som tu pre Teba, Sam.

Budem tu pre Teba, ako som tu vždy bol.

Odpustil som Ti, Sam. Možno Ti odpustia aj ostatní. Už nie si ten človek. Si oveľa viac.

– Anson

„Na čo sa pozerám?“ Špeciálny agent Frank Poole sa zamračil a odložil výtlačok. Zavrel oči a pritisol si hrany dlaní na spán-

ky. Bolela ho hlava. Pri návrate z New Orleansu sa pokúšal zaspáť v lietadle, ale ukázalo sa to ako nemožné.

Rozozvučal sa satelitný telefón. Bola to terénna kancelária FBI v New Orleanse, stále šla po právnickej kancelárii Sarah Wernerovej. V byte nad ňou len pred deviatimi hodinami Poole objavil telo advokátky, ktorá naňho hľadela z pohovky, sledovala ho mliečnymi očami, na kolenách mala zhnité zvyšky večere, uprostred prednej časti hlavy malú čiernu dieru po guľke. Súdny lekár potvrdil, že je mŕtva už niekoľko týždňov, teda oveľa dlhšie, ako si Poole pôvodne myslel. Identifikovali ju ako Sarah Wernerovú, čo znamenalo, že žena, ktorú v posledných dňoch videli s detektívom Samom Porterom a ktorá tvrdila, že je Sarah Wernerová, ňou nebola. Bola to nejaká podvodníčka, nastrčená osoba. Spoločne sa im podarilo dostať jednu väzenkyňu z miestneho väzenia a previezli ju cez celú krajinu do Chicaga.

Z terénnej kancelárie oznamovali, že Portera našli v Guyone, v opustenom hoteli v Chicagu. Väzenkyňa, ktorej pomohol utiecť, ležala zastrelená v hale. Porter sedel takmer katatonicky v izbe na štvrtom poschodí, obklopený fotografiami známeho sériového vraha Ansona Bishopa, Opičieho vraha, po boku mal hromadu denníkov a notebook, na obrazovke ktorého svietil vyššie uvedený odkaz.

Podľa toho, čo mu povedali, si chicagska polícia spojila odkaz s bizarnou sériou vrážd, čo sa odohrali za niekoľko posledných dní: niekoľko mladých dievčat niekto opakovanne topil a oživoval, kým sa napokon ich telo nevzdalo. Našlo sa aj niekoľko dospelých zavraždených, pričom všetci boli spojení s mužom menom Paul Upchurch, ktorého práve operovali v Nemocnici Johna H. Strogera jr.

Keď Poole netelefonoval satelitným telefónom s terénnou kanceláriou v New Orleanse alebo s detektívom Nashom, mal na telefóne detektívku Clair Nortonovú, ktorá v nemocnici riešila nejakú epidémiu. Epidémiu, ktorú vyvolali Bishop, Upchurch a možno aj ďalší.

Jediná osoba, ktorá nevolala na satelitný telefón, bol jeho bezprostredný nadriadený, špeciálny agent Hurless. Poole vedel, že

ten hovor čoskoro príde a on by mal mať nejaké odpovede, skôr ako sa to stane.

„Dovoľte mi s ním hovoriť,“ ozval sa detektív Nash z pozorovateľne za ním.

Poole mal hlavu zaborenú v dlaniach. „V žiadnom prípade.“

Na druhej strane jednosmerného pozorovacieho zrkadla sedel Porter skleslo na kovovej stoličke, telo mal zhrbené nad rovnakým kovovým stolom. Nebol spútaný. Poole pochyboval, že by prehovoril.

„Bude so mnou hovoriť,“ naliehal Nash.

Porter sa s nikým nerozprával. Nepovedal ani slovo. „Nie.“

„Sam nie je zlý chlap. Nie je toho súčasťou.“

„Je v tom namočený až po uši.“

„Sam určite nie.“

„Ženu, ktorú vyslobodil z väzenia, našli mŕtvu v dôsledku strelného poranenia zo zbrane, ktorá sa našla u neho. Kožu na ruke mal od pušného prachu. Nepokúsil sa zbraň ukryť ani utiecť. Sedel tam a čakal, kým ho nezatknete.“

„Nevieme, či ju zabil.“

„Nepopiera, že to urobil,“ oponoval Poole.

„Nezabil by ju. Iba ak v sebaobrane.“

Poole ho ignoroval. „Zavolať detektívke Nortonovej do Nemocnice Johna H. Strogera jr. a dal jej informácie, ktoré jednoducho nemohol mať, ak v tom nebol zapletený. Vedel, že Upchurch má glioblastóm. Ako vôbec poznal Upchurchove meno? Vedel o oboch dievčatách. Podrobnosti, ktoré by nemohol vedieť, keby bol nevinný.“

„Počuli ste Clair. Povedala, že mu to povedal Bishop.“

„Povedal mu to Bishop,“ zopakoval Poole frustrrovane. „Bishop mu oznámil, že obom nezvestným dievčatám vpichol vírus SARS. Nechal ich v tom dome s Upchurchom ako nejakého trójskeho koňa.“ Poole sa stále snažil pochopiť túto časť.

Nezvestnú Kati Quigleyovú a Larissu Bielovú našli v Upchurchovom dome. Porter tvrdil, že im bola vpichnutá nejaká variácia vírusu SARS. Celá nemocnica bola uzavretá, zatiaľ čo sa robili

krvné testy, aby sa zistilo, či je toto tvrdenie pravdivé, alebo nie. V najlepšom prípade išlo o podvod. V horšom prípade...

„Bishop sa s ním zahráva,“ povedal Nash. „Presne to robí.“

„Povedal Clair, že to poslal a že ho to mrzí. Nevinný muž takéto veci nehovorí.“

„Vinný človek uteká. Nesedí v izbe a nečaká, kým poňho prídu policajti. Zametie stopy a zmizne.“

„Ukradol dôkazy,“ povedal Poole. „Vzoprel sa príkazom. Utielol do New Orleansu, jednu ženu dostal z väzenia a nechal za sebou mŕtve telo. Máme tu aj ďalšie. Práve preto sa s ním nemôžete rozprávať. Ste príliš blízko, aby ste to videli z nadhľadu. Zabudnite, že je to váš partner, zabudnite, že je to váš priateľ. Pozrite sa na dôkazy, pozrite sa naňho ako na neznámeho. Kým to nedokážete, nemôžete byť objektívny. A ak nie ste objektívny, ste súčasťou problému.“

Poole vzal vytlačený papier a znova si preštudoval text. „Kde je teraz ten notebook?“

„Na našom IT oddelení na poschodí.“

„Zavolajte tam a povedzte im, aby ho zabalili. Nechcem, aby sa ho vaši ľudia dotkli. Celý váš tím je ohrozený. Laboratórium FBI ho rozoberie a preskúma údaje,“ povedal Poole. „A čo tie fotografie a denníky, ktoré ste našli pri ňom?“

Nash na to nepovedal nič.

„Nenúťte ma, aby som sa spýtal znova.“

„Fotografie sú stále v hoteli Guyon, v izbe číslo 405. Dal som tú izbu odфотографovať, zavrieť a dvere prelepiť policajnou páskou. Mám uniformovaných policajtov, ktorí strážia poschodie, a ďalších dvoch pred budovou,“ povedal Nash. „Denníky som priniesol sem a sám som ich skontroloval ako dôkazový materiál.“

„Nechajte všetko tak, ako je. Vaši ľudia sa ničoho nedotknú.“

Nash neodpovedal.

Poole sa postavil a ten pohyb spôsobil, že mu v hlave zapulzovalo, akoby sa mu bowlingová guľa kotúľala z jednej strany lebky na druhú a narážala do stien. Znova si počúchal spánky. „Pozrite, robím vám láskavosť. Nech sa so Samom deje čokoľvek, ak sa

to dostane až do súdnej siene, vy a váš tím sa musíte dištancovať. Ak to neurobíte, každý právnik, ktorý za to stojí, prípad rozoberie na kusy. Začnú so Samom, potom s vami, Clair, Klozowskim, so všetkým, čoho ste sa dotkli. Odteraz ste už len pozorovatelia. Všetci. Čokoľvek iné je profesionálna samovražda.“

„Ja svojich priateľov neopúšťam.“

„Nie, ale oni niekedy opúšťajú vás.“

Poole siahol na kľučku dverí vypočúvacej miestnosti, otvoril ich a vošiel dnu. Mal pocit, že kovové cinknutie, keď sa dvere zatvorili, bol jeden z najhlasnejších zvukov, aké kedy počul.